

Od tajemství Williama Shakespeara k tajemství Francise Bacona

Jméno velkého anglického dramatika a básníka Williama Shakespeara je známé po celém světě. Je nepřekonatelným klasikem dramaturgie. S tímto jménem je však spojeno také mnoho tajemství, která dosud nebyla objasněna. To dalo vzniknout takzvané „shakespearovské otázce“.

Nevíme, jakého vzdělání se Shakespeareovi dostalo ani jak prožil svá raná léta. První událostí v jeho životě po křtu, která je známa s jistotou, je svatba, následně narození dětí, a potom Shakespeare opět mizí, na sedm let, aby se vynořil v Londýně jako slavný herec, spolumasíitel divadelní společnosti a zřejmě i dramatik.

„Zřejmě“ - jelikož se nedochovaly žádné dokumenty týkající se Shakespeara, autora her. Neexistují žádné smlouvy na jejich uvedení, žádný dokument nebo dopis, kde by se sám Shakespeare zmínil o některé z 38 tragédií, komedií a letopisů, které napsal, alespoň o jedné básni nebo sonetu. Neexistují ani žádné původní rukopisy.

Soudě podle dokumentů, které po sobě „člověk ze Stratfordu“, jak skeptici nazývají historického Williama Shakespeara, zanechal, byl to lakomec a obchodník, často se soudil se svými sousedy, a ve své závěti se ani slovem nezmínil o svých dílech nebo knihách obecně, ačkoli pečlivě vyjmenovával peníze, stříbrné poháry i postele. Kritici „člověka ze Stratfordu“ („antistratfordiáni“) nevěří, že by tak přízemní člověk mohl vytvořit nejhlubší a nejkouzelnější hry své doby. Shakespeareova díla navíc podrobně popisují život na královských dvorech, subtilnosti sokolnictví, medicínu, soudnictví, nemluvě o autorově vynikající znalosti literatury, mytologie, historie, ovládnutí francouzštiny a latiny. Odkud tak široký rozhled?

Rozpor mezi obrazem vznešeného Shakespeara-autora a životem historického Shakespeara dal postupně vzniknout hromadě teorií, podle nichž „člověk ze Stratfordu“ sloužil jen jako vhodná zástěrka pro skutečného génia. Dodnes existuje více než 70 verzí, kdo přesně za Shakespeara psal.

Jednou z nich je verze, že skutečným autorem dramatikova díla byl slavný filozof té doby Francis Bacon.

Mimoходом, je to také velmi záhadná a neobvyklá postava. Někteří stoupenci teosofického učení se domnívají, že obecně dosáhl fyzické nesmrtelnosti a poté, co předstíral svou smrt, žil pod jiným jménem, konkrétně se stal samotným hrabětem Saint Germainem.

Jaká tajemství skrývá tento příběh o Shakespearovi a o Baconovi? Informace o něm přišly prostřednictvím vědomého snění, takže věřit či nevěřit je osobní záležitostí každého. Možná však, že se v některých ohledech shodují s již známými teoriemi o autorství Shakespearových děl, umožní lépe pochopit tajemství samotného Bacona...

Takže...

V přítmí houstnouceho soumraku se náhle objevil starobylý hrad. Ale vtom už se jeho temná silueta změnila v matnou zed', na níž se ukázalo vyřezávané okno s vitráží.

Těžký závěs sotva propouští chvějící se světlo. Ted' už je ale vidět nádherný bronzový svícen a tlustá svíce kreslí na stěně fantaskní stíny.

Starobylé obrazy, těžká skříň a knihy, folianty, na policích se městnají svitky... Kalamář se lvem, husí brk. A někdo vstupuje do místnosti.

Muž ve starobylé kamizole si sundává vysoký klobouk a usedá ke stolu. Kolem krku má nadýchaný límec - krajkový žabot, podobný mlýnskému kameni.

Najednou se jeho pohled zastavil, a on si mě všiml. Ten pohled mi byl až bolestně povědomý a hlavou mi blesklo „Saint Germain“.

Ale on se pousmál, a aniž by otevřel rty, znenadání promluvil.

„Jsem rád, že tě opět vidím ve svém starém útočišti. Máš pravdu. Ale tady jsem se jmenoval jinak. Sir Francis Bacon... dovol mi, abych se představil...“

Anglická řeč byla sotva slyšet, ale byla srozumitelná a podivně přeložená napůl myšlenkami, napůl slovy.

„Ano, ano, Francis Bacon... Kdysi jsem existoval v tomto těle a mé jméno zde bylo takové... Jako obvykle jsem měl pro tuto inkarnaci určitý úkol, abych zabránil zvláště kanibalským choutkám britské aristokracie vůči světu.

Většinu života jsem musel strávit v ‚černém rouchu‘, abych byl svůj v ‚nejjasnějších‘ kruzích. I když byly chvíle, kdy mě téměř odhalili, a nakonec si stejně uvědomili, že před nimi nestojí ten, za koho mě považovali. Ale o všem popořádku.

Francis Bacon

Rodovým právem jsem byl členem mnoha spolků místní aristokracie, včetně těch tajných. Protože jsem si však pamatoval a znal bez zasvěcení všechny jejich tajné ‚znalosti‘, na schůzkách jsem ústně reprodukoval to, co věděli jen zasvěcení, čímž jsem je mátl a vyhýbal se zasvěcovacím obřadům, jako bych je už absolvoval v nějakém vzdáleném městě nebo spolku. Ano, byly to svým způsobem dobré časy. Bylo velmi obtížné si to ověřit, neboť vzdálenosti a všelijaké jiné překážky neinformačního věku mi byly ku prospěchu.

Tenkrát se prověřovalo hlavně zkouškou. Když byl neofyt podroben debatnímu sporu, aby se prověřilo jeho povědomí o nejtajnějších znalostech. Pokud odpověděl na všechny otázky a dokázal ve sporu argumentovat, byl uznán za úspěšně složivšího zkoušku. To dokazovalo, že již prošel zasvěcením.

Totéž jsem dělal i ve své pozdější inkarnaci jako hrabě Saint Germain. Znal jsem kódová slova a hesla, odpovídal na všechny ověřovací otázky, mohl jsem se účastnit nejtajnějších setkání společností, které snily o vládě nad tímto pomíjejícím světem a uzavřely dohodu s ďáblem v osobě mimozemských bytostí ze soustavy Nibiru a jejich duchovního vládce Lucifera.

Ale později, když se dozvěděli o mé přítomnosti a o tomto malém podvodu, zcela uzavřeli své společnosti pro ty, kteří v jejich přítomnosti nepodstoupili satanské obřady, aby zajistili, že v jejich společnostech budou přítomny pouze entity z antisvěta. Vždyť tyto obřady nemohou proběhnout prostě tak, zcela vypínají centrální vitální vír ducha, který se na Východě nazývá síla kundaliní.

Těmito podrobnostmi se však nebudu příliš zabývat a přejdu blíže k tématu, kterému se chci dnes věnovat.

Již dlouho se objevují zvěsti, že William Shakespeare není autorem svých děl. Dlouho jsem toto tajemství nechtěl prozradit, ale ve skutečnosti už to někteří lidé vytušili, i když ostatní byli opět svedeni na slepou kolej.

Opravdu nejsem v pozici, abych mohl mluvit o svých zásluhách. Takže pouze dodám, že jsem si na tom moc zásluh nepřipsal. Byl to jen oddech od těžkého břemene povinností mezi těmi tajnými spolky a špinavou politikou.

Už od dob studií jsem obdivovala Athénu, řeckou bohyni. Věděl jsem, že pochází z Atlantidy, ale nestála na straně ničitelů světa, naopak se postavila proti Poseidónově rodině a dělala všechno pro to, aby svět uchránila před strašlivou válkou a nejtěžší katastrofou. Naneštěstí nebyla nikdy vyslyšena. Přesto se jí dařilo po dlouhá staletí brzdit Poseidónovy šílené nápady, které mu do hlavy chytře podstrčil lstivý kněz Hermes, jenž ve skutečnosti sloužil mimozemským vetřelcům. V podstatě Hermes, který se pojmenoval Trismegistem, zradil i samotnou Atlantidu a prodal celou planetu do otroctví rukama šíleného krále Poseidóna, který vůbec nechápal, proč a co se děje a že je jen loutkou pro rozpoutání války a zničení světla civilizací na planetě. Sahrál roli čističe planety od civilizovanosti, zoral pole pro vetřelce, aby zasadili nová semena, novou vyšlechtěnou rasu adamu, jak jim říkali staří Sumerové (viz další témata).

Takže už od mládí mi byl obraz Athény, která dlouho odolávala Poseidónovu šílenství a Hermovým intrikám (tyto informace byly z řeckých mýtů prakticky vymazány), velmi blízký. Snil jsem o tom, že budu pokračovat v Athénině díle, a také jsem se pohyboval v kruzích blízkých moci. Ostatně dějiny jdou vždy s jakýmsi opakováním, jen dělají další otočku spirály.

Jeden z Athéniných titulů byl ‚potřásající kopím‘, tedy ‚Shake-speare‘.

A jaké bylo mé překvapení, když jsem potkal člověka s podobným příjmením... Překvapení však rychle pominulo a já si uvědomil, že to bylo znamení ještě jedné věci, kterou jsem měl v tomto vtělení na anglické půdě vykonat.

Byl to obyčejný člověk, který žil toho, že půjčoval drobné a měl z toho procenta. Ale měl vášeň. Chtěl být hercem a miloval divadlo.

Moje nabídka pro něj byla manou nebeskou. Nabídl jsem mu založit divadlo, ale pro začátek jsem mu pomohl přestěhovat se do Londýna, kde jsem mu sehnal práci v hereckém souboru.

Tak se stalo, že jsem s ním uzavřel dohodu, která pro něj byla ve všech ohledech výhodná, a tento skrblík tuto velkorysost ocenil a dodržel své slovo. Neprozradil mě, a tak si mé tajemství odnesl až do hrobu.

Dohoda se týkala koupě jeho jména. Ano, docela ho překvapilo, že si aristokrat potřeboval koupit jméno obyčejného člověka.

...Ale taková byla doba, že veršování a psaní her pro divadlo bylo považováno za vulgární a nízké, a urozeným mužům to nebylo dovoleno.

Dlouho už mi v hlavě vířily zápletky světských dramát, které by jasně a bez příkras upozorňovaly na lidské neřesti a vášně a na to, k čemu mohou vést.

Ani ve své právnícké kariéře, ani v politických záležitostech jsem nemohl mluvit pravdu tak otevřeně. Tam jsem musel hrát podle pravidel systému, abych měl určitý vliv na nejdůležitější aspekty politiky a zabránil katastrofám. Vždyť veškerá moc byla v rukou téměř takových šílenců jako byl Poseidón. A dokonce i má vědecká pojednání musela být ochucena pseudopravdami, aby je cenzori společností, k nimž jsem patřil, povolili. Většinou byly psány pro ně, utápějících se v jejich víře, ale byly v nich jiskřičky pravdy pro ně, aby se jim snad vloudily do hlavy a přivedly je k pochybnostem o systému hermetismu.

Ale přesto jsem byl idealista... a docela naivní, doufaje v takový zázrak.

Ale touha ducha byla silná a hledala cestu ven. A já ji našel. V tomto obyčejném člověku! Koupil jsem mu divadlo. Ačkoli on by mě opravil, kdyby byl s námi, neboť šlo o podíl na vlastnictví divadla.

Splnil jsem mu sen stát se hercem. Udělal jsem to za jeho jedinou malou laskavost - aby mi poskytl své jméno jako pseudonym a udržel to v tajnosti. Vždyť to byl skutečný člověk, tím spíš, že se stal spolumajitelem divadla, což znamenalo, že by nikdo nemohl do toho šťourat a začít pátrat po tajemném autorovi her, kdybych si ten pseudonym prostě vymyslel.

Tak začal odpočinek mé duše... Začal jsem psát to, co jsem si jako rodem aristokrat a státník nemohl dovolit.

Moje hry nastudoval tentýž soubor divadla pod vedením Williama Shakespeara za jeho autorství. Bylo pro mě důležité, aby hry předávaly lidem pravdy, jako nějaká podobenství a příběhy ze života starověkých králů a dalších postav.

Někdy jsem Willovi také dával své básně, aby je šířil svým jménem.

V té době jsem se na žádost ‚jasného dvora‘ stal domácím učitelem a vychovatelem pátého hraběte z Rutlandu - Rogera Mannerse.

Mladík byl velmi schopný a velmi brzy projevil básnický talent. Ale, bohužel, v kariéře se mu také nevedlo, stejně jako mně, kvůli jeho šlechtickému původu.

Výborně jsem mu rozuměl a cítil jsem volání jeho ducha, jeho vášeň pro poezii, kterou nebylo možné potlačit. A pak jsem se mu odvážil prozradit tajemství a navrhl způsob, jak básně předat veřejnosti.

Začal jsem postupně přinášet Rogerovy básně Willovi, stejně jako svou vlastní tvorbu, aby je šířil pod stejným pseudonymem.

Jistě, tyto básně byly jen krásné formy a nenesly hloubku, ale lidem se líbily, protože sny mladého Rogera souzněly s tehdejší mládeží, zejména aristokratickou, snící o pokračování svých tělesných rodů a dědiců.

Kromě poezie se Roger také někdy chtěl pokusit o dramatické umění. Stalo se tak v Itálii během jeho nemoci. Chtěl v životě něco nového, pohádku, zázrak, ale tak, jak to sám chápal. A tak napsal ‚Sen noci svatojánské‘.

Brzy však zanechal své literární práce, oženil se a rozhodl se stát válečníkem, spolu s hrabětem z Essexu - Robertem se vydal do Irska potlačit rebelii.

Jeho přátelství s Robertem však zpečetilo jeho osud, pravda, o maličko později, když se hrabě z Essexu rozhodl vzbouřit se proti královně.

Hrabě z Essexu byl velmi samolibý a pyšný, ale také příliš zbrklý a opovážlivý. Nechtěl naslouchat rozumu ani těm, kdo mu radili. Často se radil i se mnou, snažil se stát mým přítelem, přičemž mi zpočátku začal dohazovat dámu, o kterou jsem ve skutečnosti vůbec nestál. Ve světle toho si však představoval, že právě já jsem byl iniciátorem dohazování. Později mi dokonce daroval statek, snažil se mi vlichotit tím, že s vyššími představiteli projednával můj kariérní postup a celému světu vyprávěl o našem údajném přátelství.

Zřejmě se nechal pohltit Rogerovými nadšenými historkami o mně a velmi se chtěl stát mým přítelem. Když mě však požádal o rady, vůbec se jimi neřídil.

Sám proto trval na tom, aby bylo irské tažení svěřeno právě jemu, a ostudně selhal. Královna ho za to potrestala a zbavila ho hlavního příjmu z vína.

Uražený hrabě se rozhodl vyvolat povstání, a moje slova se pro něj stala prázdným zvukem.

Tak se stalo, že po potlačení povstání jsem byl z povinnosti určen jako jeho soudce u královského dvora. Bohužel, podle všech tehdejších zákonů a pravidel judikatury byl odsouzen k trestu smrti. A to bylo spravedlivé vzhledem k tomu, že skutečně vyvolal vzpouru, aby svrhl vládu s úmyslem zabít královnu. A cílem této vzpoury nebyla ani svoboda utlačovaných, ale pouze narušený osobní hmotný peněžní zisk, který mu byl spravedlivě odebrán, jelikož selhal v operaci, kterou mu královna svěřila, a to na jeho vlastní pyšné přání.

Samozřejmě bylo těžké si uvědomit a vidět, že duše padají, a že ty tomu nemůžeš nijak zabránit. A tělesný pohled většiny a samotného hraběte z Essexu ze mě v očích společnosti udělal zrádce.

Ale život šel dál a jedině v literatuře jsem ještě nacházel klid.

Králové se změnili. Politika pokračovala svou cestou. Nová vláda v osobě Jakuba byla k mým radám vstřícnější než ta stará.

Osud však přichystal další ránu. Můj chovanec Roger Manners znenadání začal pronikat stále hlouběji do záležitostí tajných společností a rozhodl se přijmout zasvěcení, aby unikl trestu za své spojení s Essexem a účasti na vzpouře.

Nemohl jsem ho od toho odradit, jeho tělesný strach byl mnohem silnější než jeho představy o duchu a svědomí, vždyť ho podporovala i jeho rodina. Třebaže mu osud nikdy nedopřál děti, po nichž toužil, a kvůli nimž uzavřel tuto dohodu se svým

svědomím. Přijal spolu se svou ženou černé zasvěcení, účastnil se luciferitských rituálů s přinášením obětí a obrácením svých původních životních energií, směřující je do jádru Luciferovy síly prostřednictvím obřadu černého smilstva.

Nikdy předtím se však s hierarchy temnoty nespojoval, a zřejmě proto z podobného rituálu dostal těžkou nevysvětlitelnou fyzickou nemoc, stejně jako jeho žena. Snažil se svůj stav skrývat. A dokud se to neprojevovalo navenek, dařilo se mu dostávat to, co mu Luciferité slíbili. Král ho plně zprostil viny a odpustil mu, a byla mu udělena řada významných veřejných úřadů.

Na samém vrcholu jeho rituály vykoupené kariéry si nemoc velmi rychle vzala jeho tělo do hrobu. O čtrnáct dní později ho následovala i jeho žena.

Co se stalo s jejich dušemi, jsem nevěděl, ale vždycky jsem věděl, že Spravedlivé síly Jsoucího dají vše na své místo.

Ještě nějakou dobu se mi dařila moje lstivost ‚černého roucha‘, a král, který miloval nejrůznější tajné rituály, mě i nadále považoval za člověka, který prošel všemi zasvěceními a ví mnohem víc než všichni ti magistři.

Ačkoli můj čas odpočinku skončil s odchodem Willa Shakespeara do jiného světa. Nemohl jsem už nic publikovat, vždyť můj pseudonym se vyčerpal...

Odešel, staraje se pouze o to, komu připadnou poháry, lžíce, vidličky a další ‚cennosti‘, které za svůj život získal. Zůstal jsem mu však vděčný za to, že na smrtelné posteli nezmínil mé jméno.

Bral jsem to jako znamení, že se mám plně věnovat politice. A okolnosti byly příznivé.

Během řady disputací v tajné společnosti se mi podařilo krále přesvědčit o svém dlouholetém zasvěcení a znalostech dokonce i toho, co neznal ani magistr. Také se mi během těchto let opět podařilo napsat několik traktátů se zašifrovanými znalostmi, ovšem v obalu zednářských dogmat. Tato pojednání však také byla určena jim. Poté jsem byl pověřen střežením Velké anglické pečeti, a stal jsem se poradcem krále.

Postupně však žárlivost a podrazy houstly a houstly. Tajné spolky se mě začaly obávat a intrikovat proti mně, vždyť nikdo neviděl mé zasvěcení na vlastní oči. To všechno měl král neustále na uších a stále častěji mi začal říkat, abych se podrobil formálnímu zasvěcovacímu rituálu v přítomnosti spolku pro uklidnění členů, kteří se prý velmi obávali, že by se mezi nimi mohl objevit posel jiné moci.

Nadále jsem se snažil vyhýbat přímým střetům, jak jen to šlo, a až do konce jsem plnil úkol, který mi byl Odtud svěřen, abych omezil velké krvavé střety v Evropě. Stále jsem se snažil zasít jiskřičky pravdy do mysli samotného krále Jakuba.

Síly temnoty však nad Anglií i celou Evropou houstly, vždyť od mimozemských, pro většinu nezasvěcených lidí neviditelných pánů přicházely příkazy zcela jiného druhu.

Byl jsem konfrontován se skutečností. Sám král nařídil, abych podstoupil zasvěcení, aby už nedocházelo k žádným neshodám.

Nemohl jsem na to přistoupit, i zůstal jsem věrný sám sobě. Hned druhý den jsem byl obviněn z uplatkářství. A co víc, odněkud se mým jménem vynořily příznávací dopisy, údajně sepsané pro mé vlastní dobro na pokyn krále.

Vše bylo v souladu s nejlepšími tradicemi žánru. Ocitl jsem se v Toweru, přičemž ušetřena nezůstala ani moje žena.

Mimochodem, musím říct, že takovou byla formálně, neboť jsem se k ní choval jako k dceři. Vzal jsem si ji jen proto, abych ji zachránil před její vlastní matkou, která ovdověla a provdala se za jiného. Tento druhý neměl o její dceru nejmenší zájem. Proto byl pár ochoten vydat ji kamkoli, třeba i tomu netvorovi z tajné lóže, který měl na starosti Luciferovy rituály, jen aby nepřekážela a přinesla by z uzavření manželsví materiální a stavovské výhody.

Nicméně, král Jakub se se mnou setkal a znovu mi nabídl podrobit se rituálu. Já jsem však opět odmítl a řekl jsem mu, ať se rozhodne sám, jak mě kdysi žádal o rady. Nic jsem od něj nepotřeboval, už jsem si uvědomil, že má mise je zde u konce a nechal jsem rozhodnutí na Prozřetelnosti, dav svobodu volby Jakubovi.

Moje věda však zřejmě nebyla marná, z vězení mě dostal a odpustil mi všechny pokuty, jelikož si byl dobře vědom spiknutí a lží přinesených do parlamentu. Ale já jsem se už vůbec nemohl angažovat v politické činnosti. Vrátil jsem Velkou anglickou pečeť a odstoupil, jak král požadoval.

Nějakou dobu jsem se od velké politiky odmlčel a věnoval se výhradně psaní pojednání o vědeckém výzkumu. Uvědomil jsem si však, že mnohé už nelze změnit, a mnohé už na mně nezávisí. Tušil jsem, že nastal čas odejít.

...V té době se v Anglii dostal k moci člověk, který mohl rozpoutat obludné občanské války, ale v těle Francise jsem tomu nemohl vzdorovat. Byl jsem v tomto těle uvězněn jako v kleci.

Tak se také stalo. Král Karel dostal lekci, když ho Cromwellovi revolucionáři popravili. Tajné lóže vsadily na novou třídu - buržoazii, na příkaz vetřelců tohoto světa, ačkoli v lóžích zůstala část aristokracie, která byla vetřelcům obzvláště věrná.

Ale tehdy jsem mohl jen předvídat, a uvědomil jsem si, že vůz světové politiky nelze zastavit ve starém těle a za starých podmínek. Navíc jsem se dozvěděl, že moje žena přišla o panenství. Odpustil jsem jí, a rozešli jsme se. Zvolila si vlastní cestu. Napsáním závěti jsem jí odkázal téměř vše, co jsem v té době měl.

Provdala se za toho, koho si sama vybrala. A já jsem jí v tom nebránil. Ale aby to mohla udělat, musel jsem zemřít, a ona se musela stát vdovou.

Požádal jsem o to velké síly Prozřetelnosti, a moje žádost nebyla zamítnuta. Poměrně rychle mě ze smrtelného těla vytrhlo nachlazení. Odmítl jsem jakoukoli

léčbu, přál jsem si co nejdříve opustit tento svět. Čekaly mě nové úkoly, které už nebylo možné splnit v těle starého Francise...

Proč jsem vám to vyprávěl...? Možná jsem byl unaven záležitostmi z let dávno minulých, které odletěly jako spadané listí dějin.

A také, že právě tyto společnosti jsou stále pány Británie a dalších zemí a nadále se podřizují vetřelcům světů, kteří jsou považováni za bohy a velké pány vedené duchem Lucifera.

Veškerou politiku nadále vytvářejí oni. Mohl jsem jen mírně korigovat její podobu v různých inkarnacích, stejně jako ostatní duchové vyslaní jako protiváha moci zla. Snažil jsem se ve svých příbězích o dávných králich zanechat jiskřičku světla, že zlo má svůj konec a vždy ho čeká odplata. Přestože to bylo napsáno pod pseudonymem Shakespeare.

Toto tajemství už máte poodhalené. Přesto mnozí, vedeni stejnými silami, které stojí za tajnými spolky, trvají na hercově autorství.

Velmi se jim líbí obraz podnikavce, který údajně zároveň psal takovéto spravedlivé příběhy a odhaloval podstatu kauzálních vztahů existence, které se na Východě nazývají karma. Vždyť se už dlouho snaží ospravedlnit svůj cynismus a zisk, představující to silami rovnováhy dobra a zla a odvrácenou stranou mince. Prý, v jednom člověku mohou vedle sebe existovat genialita a darebáctví, chamtivost a smysl pro spravedlnost. To je základní idea těchto lidí ospravedlňující jejich zlo a neřesti, kteří se i stali služebníky Lucifera a slouží mu i nadále, nyní již vydávající celou planetu vetřelcům a majíce plány na její vyčištění od obyvatelstva podle příkazů vetřelců.

Ve vašich dnech však začala velká bitva, a to nejen na fyzické úrovni. A účastní se jí mnoho duchů Světla, každý na svém místě..." promluvil muž ve starobylé kamizole, který se představil jako Francis Bacon. Usmál se a jeho oděv se změnil. Na hlavě se mu objevila paruka z další epochy... „Ano, tohle je Saint Germain,“ pronesl. „Později jsem se představoval právě pod tímto jménem. Ale každá epocha má svou vlastní historii..."

...A tak tlustá svíce opět kreslí na stěnu bizarní stíny.

Zapomenuté obrazy, bronzový svícen, dubová skříň a knihy, folianty, svitky městnající se na policích... Kalamář se lvem, husí brk... Těžký závěs a svítání probleskující skrz vitráž starobylého okna...

Zapsala Valeria Kolcova 13.07.22